

Ако сам добро схватио, на овој седници је, такорећи, ексклузивно од стране председникове саветнице за медије саопштено да се из процедуре повлачи контроверзна медијска стратегија. То није било само изненађење за нас присутне, већ имам утисак да је то било изненађење и за овде присутног државног секретара у министарству за културу господина Гајовића. Чини се као да је и он то чуо и сазнао тек сада, током ове сесије, да се медијска стратегија на којој ради његово министарство повлачи, односно да ће се правити нова.

Ех сад, ту треба разликовати форму и суштину. Садржински, како сам схватио, сви поздрављају ту меру, у нади да ће нова медијска стратегија бити боља и да ће се, како је више пута наглашено, „инклузивно“ правити, са учешћем свих релевантних и заинтересованих страна. И, то је добро. Али, лоше је оно, на шта је малопре скренута пажња – начин на који се то саопштава, помало као нека врста акта милости, самовоље или можда накнадног „гласа разума“ две личности, председника и премијера. И то је оно што је лоше, и што много говори о природи система у којем живимо. Но, то је само један пар рукава.

Друго, оно важније, због чега сам и узео реч, јесте да сам желео да поздравим овај извештај, али и да ставим једну озбиљну примедбу. Дакле, ја сам више-мање општепознати евроскептик, један од највећих и настаријих у земљи, али мислим да је добро да имамо извештаје попут овог што га је урадио овај ваш „конвент“ (наравно, ако се не схвати као „свето писмо“). То не само да „не може да шкоди“, већ може и да користи, како свакој власти, ако је паметна, тако и, наравно, нама у опозицији, као и свима онима споља који оцењују и прате развој разних институционалних параметара – а ту говорим о људским правима, односно медијима, медијским слободама, владавини права и свему другом за шта би требало сви да смо сви заинтересовани, независно од тога шта мислимо о самој идеји прикључења и шансама за прикључење Србије Европској унији.

Али, у погледу тих препорука и онога што смо овде чули, слажући се са добрим делом онога што је речено, скренуо бих пажњу на један детаљ и једну фразу која се провлачи и у претходној медијској стратегији и у овом извештају, као мање-више неспорна и око које изгледа постоји косензус и од стране ЕУ и од стране организација који су састављачи овог извештаја, а то је – „зла“ држава. Држава која се, ето, још не повлачи довољно из медија, и да је то највеће зло и главни проблем.

Ја се слажем да је проблем неуређеност ове зоне, поготово кад се помиње нпр. Танјуг, његов недефинисан статус и остало. Али, морам признати да не спадам међу оне - и нисам усамљен у томе, а искуство ми је дало за право ових пар година и то се, уосталом, може видети и у овом вашем извештају – који су говорили и који кажу: „Само да повучемо и да протерамо државу из медија и онда ће све бити супер и цветаће мед и млеко“. Па, ево, скоро смо је протерали. Ако изузмемо пар јавних сервиса (РТС и РТВ), и пар штампаних медија (Политику и Новости), држава је протерана из медијске сфере. А медијско поље је горе него што је икада било. Злоупотреба медија и политизација медија су данас још много горе, и то управо на тим приватним и приватизованим медијима.

